НАМ ЗРОЗУМІТИ Б ХОЧ СЕБЕ

Буває, кажуть, розуміти
Ми розучились молодих,
То що ж, на стільчику сидіти,
Чекать однолітків своїх?

Іду додому з магазину,
Із липок листя обліта,
А на дворі чудова днина,
Аж сяє осінь золота!

Зайшов дорогою від школи
У магазин по молоко,
Краса любуюся довкола,
Аж вдарило, як молотком.

В руках одна лиш парасолька,
А де ж пакет, чи загубив?
От голова пуста, без толку,
Я ж на прилавку залишив!

А тут зустрілися знайомі,
Кепкують Мабуть до дощу!
То й ми по зонтики додому,
Поки осінній дощик вщух.

Ідіть, поки не намочило,

Я теж, здається, щось забув,
Згадати вчасно пощастило...
Й до магазину повернув.

Таки збирався дощ з учора,
Я парасольку й прихопив,
Сьогодні ж сонячно надворі,
Отак знайомих насмішив!

Дітей ми знаєм, як учити,
Нам зрозуміти б хоч себе
І розуму не загубити
І не смішити, як тепер.

Дата написання вірша: 2021-01-14